

Поред тебе

Упијам мирис твоје душе.
Огледам се у небеским очима.
Налазим мир на твојем рамену.
Играм се са твојом косом.
Милујем ти образе и
Исцртавам контуре твоје вилице врховима прстију.
Зурим. Замишљавам. Топим се.
Сањавам те док сам покрај тебе.
Док седим поред тебе.

Пре тебе, свет је био Помпеја.
Порушен. Посрамљен. Унакажен.
Дао си ми крила.
Винула сам се изнад те Помпеје.
И отишла...рекла бих, можда у Венецију?
Рим? Верону? Ипак под Јулијин балкон?
Мада, има ме и испред Таџ Махале.
Будим се у Истанбулу.
Шетам се у Паризу.
Киснем под Лондонским облацима.
Јурим улицама Њу Јорка.
Истржујем древне градове.
Фотографишем трешњин цвет у Јапану.
Бројим кораке око Колосеума.
Дочекујем ноћ у Амстердаму.
Док седим поред тебе.

Прихватам све што јесам
Знам шта нисам.
Прихватам све што јеси и све што ниси.
Опраштам ти све што си био
И све што ћеш бити.
Обећавам да ћу бити ту.
Пољупцима ти шапућем колико ти припадам.
Док седим поред тебе.

Рађам се. Дижеш ме у небеса. Летиш са мном.
Пушташ ме да паднем на тло.
Умирем. Изгарам. Оживљаваш ме.
Само ти ме лечиш.
Прихватам све. Полећем опет.
Срце ми никад није уморно.
Никад није довољно тебе.
Никад није довољно нас.
Шта год да живот спрема, нек се деси.
Нека буде и добро и зло.
И изненађујуће и очаравајуће.
И невино и срамно.
И црно и бело.
Нек ми буде.
Све што ми се деси, нек се деси...
Док седим поред тебе.

